

Hồi Thứ Mười Lăm

BÊN THỦY TẠ ĐƠN THỦ HẠ QUẦN NỮ

Thu Sương mặt gay gắt, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngực phập phồng chứng tỏ cô ta thấm mệt, đôi mắt phát nộ thực sự, nhìn chằm Tống Văn Tuấn nói:

– Hừ, đã qua hai mươi chiêu rồi người còn chưa chịu dừng tay sao?

Cứ nhìn thần sắc hiện tại, đủ thấy vừa rồi cô ta tránh qua hai mươi chiêu của Tống Văn Tuấn không phải đơn giản, ánh mắt còn lưu lộ chút khảng khái, lúc này cơn hiểm đã qua, mới dần dần nhìn lại được nét đẹp thiếu nữ thiên phú của cô ta.

Tống Văn Tuấn thâm kiếm, thần thái ngẩn ngơ, gạt đầu lảo đảo nói:

– Quả nhiên đã qua hai mươi chiêu, bốn công tử thua...

Thu Sương ngưng đôi nhãn châu nhìn chằm vào gã ta, môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, bỗng trên sắc mặt thoát biến, vội vã quay nhanh người đi vào trong nhà thủy tạ...

Tống Văn Tuấn ôm quyền xá lễ nói:

– Chúng ta đêm nay nhận thua, xin cáo từ.

Nói rồi quay người nhìn Huy Huệ Quân giục nói:

– Biểu muội, chúng ta đi thôi.

Chính lúc họ đang chuẩn bị bước đi, Thân cô nương từ trong nhà thủy tạ nói vọng ra:

– Công tử lưu bước.

Tống Văn Tuấn quay người lại hỏi:

– Chẳng có lẽ Thân cô nương cố ý lưu chúng tôi lại?

Thân cô nương khởi thân đứng lên, cười điềm nhiên nói:

– Vừa rồi ta đã nói là không có ý giữ các người lại đây, nhưng có điều kiện, muốn mời nhị vị vào trong nói chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn nấp dưới chân giả sơn, tận mắt chứng kiến bọn Tống Văn Tuấn thua liền ba trận, quay đầu thấp giọng nói với Trúc Thu Lan:

– Trúc cô nương, đi. Tôi muốn gặp mặt gã họ Tử kia lấy thuốc giải.

Nói rồi đứng người lên ngay.

Trúc Thu Lan tựa hồ như đang mãi suy nghĩ điều gì, giật mình sức tỉnh, kinh động nín áo Nhạc Tiểu Tuấn nói gấp:

– Nhạc huynh định đi đâu vậy?

– Bọn Tống Văn Tuấn không biết chính gã họ Tử kia nhờ tôi trao thư đến cho

Tổng đại lão gia, giờ ba mặt một lời, tôi muốn vạch mặt hắn ra, buộc hắn phải trao ra thuốc giải.

–Ồ nhưng huynh hãy chậm một bước, tôi nghĩ ra một chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn cúi đầu hỏi:

– Cô nương nghĩ ra chuyện gì?

– Tôi nghĩ, vị Thân cô nương này xuất lĩnh bốn ả tiểu tỳ đến trú tại đây ắt chỉ là vì Thiên Hoa Sơn Trang mà đến. Bởi vì Tổng đại lão gia năm xưa thình danh giang hồ Võ lâm Đệ nhất Kiếm, sở học của bọn họ đều là tuyệt môn chuyên đối phó lại với những tay giỏi kiếm thuật...

Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gật đầu “Ừm” một tiếng, nói:

– Cô nương nói xem ra chẳng sai.

Trúc Thu Lan nói tiếp:

– Thế nhưng, bọn họ còn ngại uy danh của Tổng đại lão gia, cho nên không dám trực tiếp ra mặt động thủ, sau đó khéo gặp ngu huynh giữa đường, mới lợi dụng huynh đệ hạ độc Tổng đại lão gia...

–Ồ chẳng sai...

– Do đó thuốc giải chưa hẳn đã ở trên người gã họ Từ.

Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày hỏi:

– Vậy nó phải nằm trong người ai?

– Ừm, bởi vì Tử Kim Tiêu thực chất cũng chỉ là một tên tay sai phụng mệnh hành sự mà thôi.

Nghe Trúc Thu Lan lý giải đến đây, Nhạc Tiểu Tuấn chợt hiểu ra hết, nói:

– Nói vậy, cô nương cho rằng thuốc giải nằm trong người của Thân cô nương?

– Cuối cùng thì huynh cũng nghĩ thông vấn đề.

– À, vậy chúng ta đi gặp Thân cô nương lấy thuốc giải.

– Đương nhiên, nhưng muốn lấy thuốc giải từ Thân cô nương, trước hết phải khống chế cho bằng được cô ta, huynh nghĩ xem, bốn ả tiểu tỳ kia đâu dễ đối phó... Huống gì...

Nói đến đó, chợt nghĩ ra một kế, vỗ nhẹ tay nói:

– A, có rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn mắt rạng lên hỏi gấp:

– Cô nương nghĩ ra kế gì sao?

Trúc Thu Lan mím môi nói:

– Đây là một kế mạo hiểm, nhưng cũng không hại gì mà thử một phen, huynh

ghé tai lại đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lời ghé sát tai vào miệng nàng, lắng nghe một hồi.

Lát sau nghe xong, chàng gật đầu lia lịa nói:

– Cứ làm vậy là tuyệt.

Trở lại, bọn Tống Văn Tuấn lúc bây giờ nghe Thân cô nương nói có điều kiện muốn nói với bọn họ, bất giác gã nhìn Huy Huệ Quân hỏi ý kiến:

– Biểu muội thấy thế nào?

Huy Huệ Quân nhỏ giọng nói:

– Chúng ta đã đến đây, mà chúng ta lại thua liên tiếp ba trận, người ta muốn chúng ta vào, không vào há có thể được chăng? Cứ thử vào trong xem cô ta nói gì?

Tống Văn Tuấn nói:

– Biểu muội nói chí phải, hảo... Chúng ta vào đi.

Nói rồi định đi, đột nhiên nghe có tiếng người gọi lớn:

– Tống huynh, chậm chân.

Tống Văn Tuấn nghe có tiếng người rất quen, đưa mắt tìm nhìn, chỉ thấy ở lưng chừng ngọn giả sơn hai người đứng thẳng lên, rồi sóng vai tung người phóng xuống, chính là Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan.

Từ giả sơn phóng xuống, trước hết phải vượt qua một con sông giả nhỏ, rồi tới nhà thủy tạ, cuối cùng mới ra được đầu chiếc cầu qua hồ.

Huy Huệ Quân bây giờ nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện cùng lúc với Trúc Thu Lan, thì bất giác trong lòng khởi lên một nỗi buồn man mác.

Tống Văn Tuấn hỏi:

– Nhạc huynh có điều gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn cười sảng sái nói:

– Tại hạ cũng muốn lĩnh giáo Thân cô nương, nhưng thiếu người làm nhân chứng, nên định thỉnh Tống công tử và Huy cô nương làm nhân chứng cho.

Vừa nói vừa ngằm đánh mắt ra hiệu cho Tống Văn Tuấn.

Tống Văn Tuấn tuy không biết chàng xuất hiện nói vậy là có ý gì, thế nhưng nghĩ bên trong nhất định có duyên cớ, bèn gật đầu nói:

– Thôi được, không biết Nhạc huynh muốn chúng tôi làm nhân chứng thế nào đây?

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười nói:

– Nhị vị tạm thời chờ một lát, để tại hạ nói chuyện cùng Thân cô nương đã.

Nói xong chàng đưa ánh mắt nhìn Thân cô nương ngồi trong nhà thủy tạ, chấp tay

thi lễ nói:

– Thân cô nương, tối hôm qua thừa mong cô nương cho người mang tại hạ trở lại, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thân cô nương giọng lạnh nhạt:

– Nhạc Tiểu Tuấn, bốn cô nương chỉ là nể mặt Phong lão tiên bối, cho nên mới cho người thanh thiên bạch nhật dẫn người đến đây lục soát, tối nay lại tự mình chui vào lưới, hừ...

Nhạc Tiểu Tuấn cười lớn nói:

– Thân cô nương, tại hạ xin trình trọng thanh minh rằng Nhạc mỗ với vị Phong lão tiên bối mà cô nương nhắc tới ấy hoàn toàn không quan hệ gì với nhau. Còn chuyện cô nương bảo tại hạ tự chui vào lưới, lời này nghe cũng hơi khiếm nhã, tại hạ đêm nay vượt tường mà vào đây là vì muốn tìm kiếm một người.

Thân cô nương càng lạnh giọng hơn:

– Kiếm ai?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ tay vào gã trung niên đại hán họ Tử bây giờ đang đứng ở cửa nhà thủy tạ, nói:

– Chính là vị Tử huynh này, hôm trước lúc ở ngoài Lã thành, chính hắn đã nhờ tại hạ mang một phong thư đến cho Tổng đại lão gia, kết quả là để tại hạ mang họa vào thân...

Tổng Văn Tuấn vừa nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói người nhờ đưa lá thư tẩm độc chính là gã họ Tử này, bất giác mắt lộ sát cơ, “Soạt” một tiếng, vung kiếm chỉ thẳng vào người hắn quát lớn:

– Thì ra tên tặc ám hại phụ thân ta chính là người...

Dứt lời định nhảy tới tấn công, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã đưa tay cản lại nói:

– Tổng huynh, huynh chỉ là người làm chứng, xin lắng tai nghe tại hạ nói hết đã.

Huy Huệ Quân cũng bước lên khuyên giải:

– Biểu ca, chúng ta tạm thời nghe Nhạc huynh nói hết đã, rồi hành động còn chưa muộn.

Tổng Văn Tuấn tay nắm trường kiếm, nghiêng rằng không nói gì.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn Thân cô nương nói tiếp:

– Cho nên đêm nay tại hạ đến đây là để tìm Tử huynh lấy thuốc giải, nhưng rồi nghĩ lại, Tử huynh đây có lẽ cũng chỉ là người phụng mệnh thi hành, trong người hắn e cũng chẳng có thuốc giải. Bởi thế... Chàng có ý kéo dài câu nói cuối, không nói hết ý.

Thân cô nương “Hừ” một tiếng nói:

– Bởi thế nên người mới tìm ta, đúng không?

Nhạc Tiểu Tuấn khảng khái cười nói:

– Cô nương nói không sai, tại hạ chính là có ý đó.

Thân cô nương cười nhạt nói:

– Người cho rằng không phải tự chui vào lưới ư?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhẹ nhàng:

– Cũng có lẽ thế, nhưng cần phải thử mới biết chính xác...

– Ô thế người muốn thử bằng cách nào?

– Đây chỉ như một trường đánh cuộc, thắng thua song phương mỗi người nắm một nửa, cho nên tại hạ hy vọng muốn đấu một cách công bằng với Thân cô nương.

– Hừ, thắng thua mỗi người chiếm một nửa ư?

Thân cô nương quắc mắt lên hỏi tiếp, giọng lạnh như băng:

– Người định động thủ với ta chăng?

Nhạc Tiểu Tuấn hiên ngang khiêu khích:

– Chẳng lẽ Thân cô nương không dám đánh cuộc với tại hạ?

– Người muốn động thủ cùng ta, trước hết phải thắng nổi bốn tiểu tỳ của ta, mới đủ tư cách đó.

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai nói:

– Điều này tại hạ đã biết, Thân cô nương muốn vị nào xuất trận, xin cứ gọi ra.

Thân cô nương chẳng nói thêm tiếng thứ hai, quay đầu gọi lớn:

– Đông Tuyết, người ra tiếp hấn vài chiêu.

Ả hầu cuối cùng tên là Đông Tuyết, ứng thanh “Dạ” một tiếng, rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ.

Nhạc Tiểu Tuấn quét mắt nhìn thiếu nữ mặt trắng như tuyết, lạnh như băng thì cười nói:

– Đông Tuyết cô nương, xin cứ ra chiêu.

Đông Tuyết thốt lên một giọng sắc lạnh như vọng về từ cõi chết, hỏi:

– Kiếm người đâu?

Vừa nói vừa rút cặp song kiếm từ thắt lưng ra.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng chẳng chút khách khí, “Xoẹt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm ở thắt lưng rút phăng ra, lập tức cương thẳng lên như một thanh thiết luyện trường kiếm, miệng quát lớn:

– Cô nương cẩn thận.

Chưa dứt câu, chàng lướt người như ánh chớp tới sát người Đông Tuyết, cô ta còn

chưa kịp hạ tấn khởi thức thì cổ tay trái đã bị chộp trúng.

“Ào” một tiếng, cả người Đông Tuyết bị một đòn hất của Nhạc Tiểu Tuấn, chân trụ không vững, lão đảo văng ra ngoài xa bảy tám xích. Cô ta bỏ nhào người ra vừa khéo gần nơi đứng của Trúc Thu Lan, lúc này nàng đã chuẩn bị sẵn trong tay một viên sỏi, nhân lúc người của Đông Tuyết còn lão đảo chưa ổn, thì bắn viên sỏi trong tay ra.

Trúc Thu Lan là ái nữ độc nhất của Mãi Hoa Bà Trúc Nhị Cô, tuyệt kỹ Thiên nữ Tán hoa của Trúc Nhị Cô đã thành danh chấn động võ lâm, cô ta hấp thụ tuyệt kỹ này từ mẹ, có thể sử dụng thuần thục đến mười tám loại ám khí khác nhau.

Lúc này viên sỏi nhỏ xíu bay cực nhanh, người bên ngoài khó nhìn thấy nổi, bắn trúng đích vào ma huyết trên người Đông Tuyết, khiến cô ta ngã người bất tỉnh nhân sự.

Chuyện xảy ra cực nhanh, người ngoài tuyệt nhiên không ai nhận ra Nhạc Tiểu Tuấn đã xuất thủ như thế nào, chỉ kịp thấy thân hình chàng lướt nhanh như chớp, rồi cả người Đông Tuyết nhào ra ngoài, đoạn ngã lăn ra đất.

Chung quy chẳng ai ngờ nổi Đông Tuyết bị khống chế huyết đạo không phải do Nhạc Tiểu Tuấn mà chính là do Trúc Thu Lan.

Cảnh vừa xảy ra. Khiến tất cả mọi người la lên “Ồ” một tiếng, vừa kinh ngạc vừa biểu hiện niềm cảm xúc khác nhau.

Với bọn Thân cô nương thì bị chấn động gần như bất khởi ghế, nhưng với bọn Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân thì kinh ngạc xen lẫn mừng khắp khởi trong lòng, mắt ai nấy sáng lên long lanh.

Người kinh động nhất phải nói là Tống Văn Tuấn, hắn đã từng động kiếm qua với chàng, hắn thâm hiểu kiếm thuật của chàng so với hắn có phần kém nửa bậc. Thế nhưng làm sao chỉ nội một chiêu đầu đã hạ được Đông Tuyết?

Nhạc Tiểu Tuấn hất ngã Đông Tuyết xong, thanh nhuyễn kiếm cũng tiện tay cuộn tròn lại cất vào trong thắt lưng, quay nhìn Thân cô nương ôm quyền nói:

– Tại hạ vận may thắng trận đầu, Thân cô nương nếu còn chưa tin, thì có thể phái thêm vị khác ra đấu.

Thân cô nương tuy chấn động thật sự, nhưng trên nét mặt, và trong ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, rõ ràng là khó tin, bèn nói:

– Người đã làm gì Đông Tuyết?

Nhạc Tiểu Tuấn cười ha hả nói:

– Thân cô nương cứ yên tâm, tại hạ chỉ dùng mũi kiếm điểm vào Ma huyết của cô ta mà thôi.

Thân cô nương trên mặt phủ một lớp băng lạnh, quay đầu nói:

– Xuân Phong, người ra tiếp hắn một chiêu xem.

Xuân Phong đã nắm kiếm trong tay, nhưng nghe nói “thử hắn một chiêu” ngẫm

hiếu ý chủ là “một chiêu đoạt kiếm”, chính là thi triển tuyệt kỹ của mình.

Xuân Phong nghiêng mình lên tiếng đáp:

– Tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Nói rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm kẹp gấp vào cổ tay, bước đến gần trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn, hai tay vòng lại thì lễ nói:

– Nhạc tướng công có thể ra chiêu.

Đương nhiên chỉ là một cử chỉ cố làm mà thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn đã thâm hiểu tâm ý của đối phương, cười lớn nói:

– Xem ra tại hạ không phát chiêu trước thì cô nương sẽ không hoàn thủ. Tại hạ cung kính bất như tuân mệnh.

“Xoẹt” một tiếng ngân dài, thanh nhuyễn kiếm trong tay lần nữa rút phắt ra cầm trong tay, quát lớn:

– Cô nương cẩn thận.

Dứt câu, một chiêu Tiểu chỉ Nam thiên, từ từ đâm tới.

Một kiếm đã đâm ra, rõ ràng chẳng khác gì chiêu Tiểu phu Vấn lộ, khiến Xuân Phong không chút hoài nghi đó chỉ là chiêu dụ địch.

Khi thanh nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn từ từ đâm tới, cả người Xuân Phong di động, thân hình loáng lên ngược theo thân lưỡi kiếm áp sát vào người chàng, tả thủ nhanh như chớp chộp vào uyển mạch của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn cười thầm trong bụng, khi thấy đối phương đã trúng kế, tay kiếm vừa phát ra nửa chừng liền thu lại, tay trái thủ sẵn, liền phóng trào chộp vào cổ tay trái đối phương, miệng cười cười nói:

– Đáng tiếc cô nương chậm mất rồi.

Xuân Phong lúc này biết mình bị hớ, tay trái không chộp trúng tay kiếm đối phương, trái lại cổ tay mình còn bị ngũ trảo của đối phương chộp trúng, có muốn rút lại cũng không kịp.

– Ái.

Chỉ nghe một tiếng la lên của Xuân Phong, cả người bị một thế hất của Nhạc Tiểu Tuấn văng ra ngoài.

Trúc Thu Lan đứng như kế hoạch, viên sỏi thứ hai đã thủ sẵn trong tay, lập tức bắn ra điểm trúng huyệt đạo trên người Xuân Phong.

Xuân Phong nằm mộng cũng không ngờ tới sự tình diễn biến thay đổi nhanh như vậy, khi kịp hiểu ra chuyện gì thì cả người đã nằm sõng soài trên mặt đất rồi.

Đương nhiên đứng bên ngoài không ai có thể nhận ra thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt không chế huyệt đạo của Trúc Thu Lan, song phương chỉ nhìn thấy Nhạc Tiểu

Tuấn bằng một thủ pháp cổ quái đã hạ liên tiếp Đông Tuyết và Xuân Phong, kết quả cả hai người đều nhận hậu quả như nhau.

Tống Văn Tuấn tuy lòng mừng khắp khởi, nhưng trong ánh mắt hiện nét kinh hoàng lạ thường.

Huy Huệ Quân ngược lại, ánh mắt sáng lên vì sung sướng, chỉ có điều tấm mạng che mặt khiến người ta khó nhận ra được.

Nhạc Tiểu Tuấn thần thái bình thường điềm nhiên như không, ngược mắt nhìn Thân cô nương cười nói:

– Thân cô nương, giờ thì tại hạ đã đủ tư cách để lĩnh giáo với cô nương rồi chứ?

Thần thái chàng càng trấn tĩnh thì Thân cô nương ngược lại càng lạnh lùng, cô ta từ từ đứng dậy khỏi ghế, cặp nhãn thần lộ sát cơ, gắn chặt vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn đang đứng bên ngoài cách chừng ba trượng, buông một tiếng lạnh bạo:

– Đủ!

Bỗng thấy Hạ Vũ và Thu Sương đứng sau lưng cô ta, quỳ gối xuống thốt lên:

– Thân cô nương, bọn tiểu tỳ...

Thân cô nương không để bọn họ nói hết, đưa tay cắt ngang, rồi nhìn Thu Sương nói:

– Mang kiếm lại cho ta.

Thu Sương không dám cãi lệnh, liền hai tay dâng thanh trường kiếm nằm trong bao vải gấm.

Thân cô nương đưa tay đón lấy bao kiếm rồi khoát bộ đi ra ngoài nhà thủy tạ, đến trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lạnh lùng nói:

– Người hiện tại có thể thả chúng ra.

Một câu nói này cứ như ra là lệnh.

Nhạc Tiểu Tuấn tối hôm qua đã gặp cô ta, chỉ cách một chiếc bàn, và cũng dưới ánh đèn, hoa diện cô ta tuy có chút lạnh lùng, nhưng vẫn xinh đẹp ôn nhu. Nhưng lúc này đây chỉ thấy sắc diện cô ta lạnh lùng đến trắng xanh, trông phải rùng mình.

Ưu kỳ là đôi mắt tựa như hai hạt hàn châu phát xạ ánh sáng xanh lạnh, khiến người ta chỉ nhìn trực tiếp một cái đã nổi gai ốc cả người. Quả thật là một cái đẹp chết người vậy.

Nhạc Tiểu Tuấn trấn định tâm thần nói:

– Thân cô nương. Thực tình xin lỗi, hai vị cô nương này trong tay tại hạ, chừng nào chúng ta còn chưa động thủ phân thắng bại thì tại hạ khó lòng thả bọn họ ra, bởi vì...

Chàng chăm mắt nhìn đối phương không nói hết câu.

Thân cô nương hỏi dồn ngay:

– Bởi vì thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói:

– Bởi vì thủ hạ của cô nương đều giỏi kỹ thuật đoạt kiếm, mà các bằng hữu của tại hạ đây thấy đều dùng kiếm, tại hạ không thể không cẩn thận, tạm thời khống chế hai vị cô nương này vậy.

Thân cô nương hừ một tiếng lạnh lùng, cố nén bực tức trong lòng, gằn giọng:

– Hảo, vậy thì người phát chiêu đi.

– Không.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp gọn rồi giải thích:

– Tại hạ vừa rồi đã nói, chúng ta hiện tại đang đánh cuộc với nhau, thắng bại mỗi người chiếm một nửa, phải cần có giao ước chứ.

Thân cô nương không kiên nhẫn được nữa, lạnh giọng nói:

– Người định đánh cuộc gì?

– Tại hạ đêm nay đến đây để lấy giải được ở nơi cô nương, chính là Tán độc công giải được.

Thân cô nương không nén nổi tức giận, thét lên:

– Hừ, người nghĩ là có thể thắng được ta ư?

Nhạc Tiểu Tuấn khẳng khái đáp:

– Tại hạ nói đây là đánh cuộc, nếu tại hạ vận may mà thắng, hy vọng cô nương trao thuốc giải cho.

Thân cô nương quét mắt nhìn chàng một cái sắc lẹm, hất hàm hỏi:

– Nếu người thua thì sao?

Câu hỏi trích thượng mà sắc lạnh, khiến người nghe không khỏi bất cảm.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng đã nghĩ, chẳng có chút do dự đáp ngay:

– Tại hạ nếu thua dưới kiếm cô nương, nguyện tuân theo sự phát lạc của cô nương.

– Hảo.

Thân cô nương đáp một tiếng chắc nịch rồi ngược mắt nhìn chàng nói tiếp:

– Người định đấu bao nhiêu chiêu?

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp:

– Điều này thì theo ý cô nương vậy.

Thân cô nương ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Hạng trong năm mươi chiêu, đủ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói:

– Tại hạ đã nói, cứ theo ý của cô nương mà.

Thân cô nương cười nhạt nói:

– Người thật khéo ăn nói.

Nụ cười lạnh nhạt thấy mà rung mình, thế nhưng sắc mặt càng lạnh lùng càng lộ một nét đẹp kinh hồn.

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp:

– Cô nương quá khen.

Nói rồi chàng quay lại nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân ôm quyền nói:

– Tại hạ đã ước định đấu với Thân cô nương trong năm mươi chiêu, phiền nhị vị làm công chứng cho lần này.

Thân cô nương ngọc thủ từ từ giơ lên, rút thanh trường kiếm thép xanh lạnh như thu thủy, nhượng mắt nói:

– Nhạc tướng công, mời.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói:

– Tại hạ thọ giáo cô nương, đương nhiên là do cô nương xuất chiêu trước.

Thân cô nương cũng không muốn khách sáo nhiều, “ừm” một tiếng, kiếm giơ lên cao nói:

– Vậy thì tôi ra chiêu đây.

Thanh trường kiếm theo đó bổ ra một chiêu, mũi kiếm đâm tới Nhạc Tiểu Tuấn.

Cũng chỉ là chiêu Thanh long Thám huyết, nhưng chiêu kiếm chỉ nhằm vào khoảng không trên vai chàng, quyết không đâm thẳng vào người.

Trúc Thu Lan là người hành tẩu giang hồ khá sớm, cho nên làm sao mà không nhận ra được điều này, nàng chỉ cười thầm trong lòng.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy nhận ra đường kiếm, nhưng cũng di bộ ra ngoài nửa bước, nhuyển kiếm trên tay vận kinh phát ra chiêu Bế hộ Tông kinh, đánh chéch ra ngoài.

Một chiêu này rõ ràng cũng không phải để tấn công đối phương, chẳng qua chỉ là để trả lễ chiêu kiếm vừa rồi của đối phương.

Chiêu đầu tiên, Thân cô nương không ra chiêu hiểm, cũng không có ý hạ thương địch, cho nên chàng cũng không thể thiếu lễ độ, đó mới chính là kiếm đạo vậy.

Trúc Thu Lan thấy hai người đối kiếm mà như múa như vũ, đưa mắt lược mảy, bất giác trong lòng sinh giận.

Bấy giờ lại tiếp chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, nhưng cũng không khác gì chiêu đầu, bọn họ tựa hồ như đang diễn kịch thì đúng hơn.

Trúc Thu Lan trong lòng càng cay hơn, không kìm nổi, kêu toáng lên:

– Nhạc huynh, tất thấy chỉ có năm mươi chiêu, huynh cần phải thắng cô ta mới lấy được thuốc giải, nhượng nửa chiêu cũng hỏng đại sự đấy.

Mấy chữ “nhượng nửa chiêu” lọt vào tai Thân cô nương, khiến cô ta nghe như kim chích vào tai.

Tại sao lại nhượng nửa chiêu? Mà khẩu khí người nói lại là một nữ nhân hàm chứa châm chích, chẳng phải xem thường cô ta đó sao?

Nữ nhân thường không chịu ai nói lời chạm tự ái của mình, bấy giờ nghe câu nói này, Thân cô nương nhếch mép cười nhạt, kiếm bỗng thu về rồi phát ra chiêu, nhưng lần này cực nhanh và hiểm, nhằm thẳng vào người Nhạc Tiểu Tuấn mà đâm tới.

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy, thế kiếm vẫn còn hòa hoãn như lúc đầu, chẳng ngờ thế kiếm của Thân cô nương đột nhiên biến nhanh mạnh đâm tới rất hiểm, đến biến chiêu hóa giải cũng không kịp.

Trong nguy sinh trí, thanh nhuyễn kiếm trong tay chàng vận đủ kinh lực thẳng cứng như cương thạch, đồng thời thân hình đảo bộ di hình, chuyển hẳn qua một bên trái. Một chiêu này chàng chỉ tùy cơ ứng biến, thi triển chiêu Thanh long Diểu trụ trong Côn Luân kiếm pháp.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, mọi người đứng ngoài chỉ kịp nhìn thấy hai ánh kiếm thép chạm nhau, ngân lên "Coong" một tiếng đinh tai nhức óc, hàng trăm tia lửa bắn tung tóe tứ phía, theo đó hai lưỡi kiếm dạt ra hai nơi.

Nhạc Tiểu Tuấn người bật lui lại một bộ, chàng cảm thấy cổ tay cầm kiếm nóng ran lên.

Thân cô nương chừng như cũng bất ngờ, mặc dù chiêu phát là chủ động, cả thân hình thon thả lướt thước lui sau, cổ tay phải cũng ê ẩm.

Hai người trực nghênh một chiêu này, tự nhiên thâm hiểu nội lực hỏa hầu của nhau, đồng thời đấu ý cũng dâng lên.

Thân cô nương vừa thoát ra ngoài là lập tức hơi kiếm xông vào, “vù vù vù”, liên tiếp ra ba thế kiếm, thế rất hung mãnh.

Nhạc Tiểu Tuấn gần đây kinh nghiệm động thủ với địch nhân càng phong phú hơn, chàng không chút hốt hoảng, bộ cước hạ tấn, kiếm phát chiêu từng thức hóa giải ba chiêu kiếm của đối phương, đồng thời thuận cơ cũng phản công liền hai kiếm.

Thân cô nương đẩy ra một kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn, cười nhạt nói:

– Xem ra người quả nhiên không phải là người của Vô Lượng kiếm phái.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì hiểu kỳ, hỏi:

– Cô nương làm sao lại nghĩ tại hạ là người của Vô Lượng kiếm phái?

– Ủm, bởi chính vì thanh nhuyễn kiếm trong tay người chính là bảo vật của Vô Lượng kiếm phái.

Nhạc Tiểu Tuấn “à” lên một tiếng, chợt hiểu ra, nói:

– Thì ra là vậy.

Hai người nói thì nói, nhưng hai thanh kiếm trong tay họ không chút ngưng nghỉ, từng chiêu tiếp từng chiêu, chẳng thể lơ lửng nửa thốn. Ánh thép ngời ngời tỏa lạnh cả không gian. Trong màn kiếm ảnh, chỉ loáng thấy hai nhân ảnh lúc quỳen vào nhau lúc tách ra, chung quy chưa thể nhận ra ai đang chiếm được thượng phong, đồng thời nhân mọi người chú ý đến thế kiếm của bọn họ, nên chẳng ai nghe được câu chuyện của bọn họ.

Trong chốc lát đã qua hai mươi chiêu, Nhạc Tiểu Tuấn càng đấu chiêu thức càng lão luyện thành thực, cứ hết chiêu kiếm trong kiếm pháp của môn phái này rồi lại chiêu thức trong kiếm pháp của môn phái khác, mà mỗi chiêu đều ngầm chứa sự uyên thâm ảo diệu của nó.

Có điều dưới kiếm của chàng thi thố thì tất cả những chiêu kiếm vốn tạp môn ấy lại liên hoàn bất tuyệt, cứ y như được sáng tác từ trong một pho kiếm pháp.

Thân cô nương ngay từ khi không còn nghĩ chàng là người của Vô Lượng kiếm phái thì cố bằng trong kiếm thuật mong nhìn ra lai lịch thân thế của chàng. Thế nhưng kiếm pháp của chàng thay đổi biến đổi liên tục, khiến cô ta không thể nhận định được chàng là môn đệ của kiếm phái nào.

Tuy là vậy, nhưng thanh trường kiếm trong tay Thân cô nương cũng phát huy tuyệt học đến tuyệt đỉnh, quyết không kém Nhạc Tiểu Tuấn nửa thức. Kiếm nhẹ theo hình như phiêu hốt, uyển chuyển khoan thai, mà cũng không kém phần dũng mãnh.

Nháy mắt thêm năm chiêu qua nhanh. Thân cô nương nhìn thấy năm mươi chiêu hạn định phân thắng bại, giờ đã qua hơn một nửa, thì trong lòng cũng gấp lên.

Từ nhỏ cô ta đã được nuông chiều thành tính kiêu ngạo lãnh bạc, lúc nay quyết thắng cho được Nhạc Tiểu Tuấn. Chỉ nghe từ miệng cô ta huýt dài một tiếng lanh lảnh, kiếm theo tiếng huýt vung lên hoa nhanh, từ thanh kiếm phát ra hàng trăm ngàn kiếm ảnh, cả không gian như một trận hoa kiếm rơi tả tơi.

Đừng nói đến Nhạc Tiểu Tuấn, mặc dù từ nhỏ thụ nghiệp kiếm nghệ của sư phụ, đều là tuyệt chiêu kiếm thuật tuyển chọn từ các môn phái. Thế nhưng chàng chưa từng nhìn thấy một chiêu kiếm nào lại kỳ ảo như thế.

Ngay cả lúc này đứng ở bên ngoài, Tống Văn Tuấn được hấp thụ kiếm pháp chân truyền từ phụ thân là Võ lâm Đệ nhất kiếm, nhìn cũng không thể phân biệt thế kiếm rõ

ràng.

Huy Huệ Quân trên mặt che mạng nên không nhìn ra được biểu hiện thần sắc và trong ánh mắt như thế nào. Thế nhưng nhìn thấy tay nàng nắm chắc trường kiếm run run đến rịn cả mồ hôi, đủ biết trong lòng kích động rất mạnh.

Cả đến Trúc Thu Lan, tim nàng lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên sắc diện lúc xanh lúc trắng, chứ như chính nàng là người đang lâm vào cuộc đấu.

Chính tại lúc này, chỉ nghe một tiếng thét lớn, tiếp liền “Tang, Tang” hai tiếng, kèm theo những tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, tạo nên một thứ âm thanh hỗn tạp.

Rõ ràng vừa rồi một tiếng đàn cổ quái kia đã ngân lên.

Trong nhà thủy tạ chừng như vừa có biến cố.

Mọi người giật mình quay đầu nhìn, bấy giờ chỉ thấy cả bốn chiếc đèn lồng đều tắt ngấm, một bóng người loáng thoáng lướt nhanh ra khỏi nhà thủy tạ trong một tràng cười quái đản.

Thân cô nương đánh nhau với Nhạc Tiểu Tuấn đến hồi kịch liệt, chiêu phát ra đến tuyệt cảnh, nhưng thấy có biến cố thì không lòng dạ nào động thủ với chàng nữa, lập tức quay người thét lớn:

– Công Tôn Quyền, người dám hủy chiếc bảo cầm của ta!

Thét rồi bỏ mặc Nhạc Tiểu Tuấn, người vọt, kiếm phóng, hợp nhất làm một, như một ngọn phi tiễn xuyên đêm, phóng truy theo Công Tôn Quyền. Miệng thét lớn hạ lệnh:

– Các người giữ hết bọn người này lại cho ta, đêm nay bất cứ người nào vào đây, quyết không thể chạy thoát.

Nói hết câu thì cả người cô ta đã thoát ra khỏi bức tường thành biến mất.

Cứ nghe câu nói của cô ta thì bóng đen vừa rồi phóng ra từ nhà thủy tạ bỏ chạy hẳn phải chính là Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền. Lão ta nhân lúc Thân cô nương mãi chú tâm động thủ cùng Nhạc Tiểu Tuấn, mọi người còn lại cũng dán mắt vào trận đấu, xuất kỳ bất ý ra tay hủy diệt chiếc bảo cầm cổ quái của Thân cô nương. Đồng thời lão ta còn cứu luôn cả gã môn đồ tiểu tử mặt đen, chính vì vậy mà Thân cô nương phừng lửa giận tam trượng, xách kiếm truy theo lão rất gấp.

Nhân vì lúc phát nộ, Thân cô nương nộ lây sang cả những người đột nhập vào trang viện đêm nay, cho nên mới chẳng tha qua luôn bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy đánh nhau với Thân cô nương, cứ theo khách quân của người bên ngoài thì chàng tất lâm vào nguy hiểm dưới chiêu kiếm vừa rồi của Thân cô nương. Nhưng kỳ thực, bằng vào bộ pháp ty kiếm mà chàng hấp thụ của sư phụ chàng từ nhỏ thì chẳng khó khăn gì lắm cũng có thể thoát khỏi màn kiếm ảnh như trận mưa đổ kia.

Bấy giờ, đột nhiên nhìn thấy Thân cô nương bỏ mình truy theo nhân ảnh của Công Tôn Quyền, màn kiếm theo đó mà biến mất, chàng tuy chưa thấu hiểu ra chuyện gì, nhưng nhẹ nhõm thở phào, định thâm kiếm lại.

Trúc Thu Lan lướt người nhanh tới bên chàng, giọng quan tâm, hỏi:

– Nhạc huynh có sao không?

Huy Huệ Quân lúc này bất tri bất giác cũng đã tiếp cận hơn, nhưng vì nhìn thấy Trúc Thu Lan tranh hỏi trước nên nàng cũng chỉ lặng người đứng yên không lên tiếng.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì chỉ mỉm cười nói:

– Thân cô nương kiếm pháp tinh thâm, nhưng tại hạ có thể ứng phó....

Bọn họ chỉ vừa nói chuyện với nhau mấy câu, đã thấy trước mặt bóng người thấp thoáng nháy ra, chính là Hồ đại nương dẫn Hạ Vũ và Thu Sương ba người phân thành thế chân vạc vây lấy bọn họ.

Tử Kim Tiêu cũng nhanh chóng phóng đến bên người bọn Xuân Phong và Đông Tuyết, đưa tay phải giải khai huyệt đạo cho bọn họ.

Xuân Phong, Đông Tuyết vừa hồi tỉnh.

Tử Kim Tiêu phát tay ra hiệu rồi cả ba tới hợp cùng và bọn Hồ đại nương thành sáu người phân ra vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.

Tống Văn Tuấn tay cấp kiếm quét mắt hỏi:

– Các người định làm gì hử?

Hồ đại nương nói:

– Chẳng lẽ không nghe Thân cô nương hạ lệnh cho chúng ta thế nào sao? Các người tất nhất chớ nên tháo chạy, chờ Thân cô nương trở lại đã.

Tống Văn Tuấn phát nộ nói:

– Hừ, chỉ bằng vào bọn các người mà đủ tư cách giữ chân chúng ta lại hay sao? Vả lại chúng ta há phải chờ Thân cô nương của các người trở lại.

Xuân Phong dũng khí nói:

– Đẳng nào các người có muốn hay không cũng phải ở lại đây đợi.

Nhạc Tiểu Tuấn nhướng mày cao giọng nói:

– Tại hạ vốn ước đấu với Thân cô nương năm mươi chiêu, chẳng ngờ chưa phân thắng bại thì biến cố xảy ra. Tại hạ vốn định chờ Thân cô nương trở lại đấu tiếp. Thế nhưng các người buông lời ép bức như vậy, tại hạ không muốn ở lại nữa. Thân cô nương có trở lại các người cứ nói là Nhạc mỗ này ngày mai sẽ tới.

Tử Kim Tiêu từ đầu đến giờ chẳng lên tiếng, bấy giờ nghe thế bèn nói:

– Nhạc thiếu hiệp nhất định đi, như thế chẳng phải làm khó dễ bọn tại hạ sao?

Trúc Thu Lan mặt hạnh phát hàn quang, lạnh giọng nói:

– Các người hẳn nhất định giữ chúng ta lại đây?

Huy Huệ Quân quay đầu nói:

– Nhạc huynh, biểu ca, chúng ta đi thôi!

Đột nhiên một giọng già nua từ đâu vang lên:

– Chư vị không thể đi được.

Tiếp đó chỉ thấy trong bóng đêm một bóng người lững thững bước tới.

o O o